

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 399/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Jany Laššákovej v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Banskej Bystrici, zastúpeného JUDr. Jozefom Veselým, advokátom, Mierová 1, Veľký Krtíš, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tost 14/2021 z 23. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tost 14/2021 z 23. marca 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh, ako aj z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava pod ČVS: PPZ-349-NKA-BA3-2019 z 3. marca 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona (v bodoch 4 až 9 a v bodoch 11 až 14, 33, 34, 36 až 40) a za obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy s poukazom na § 13 ods. 1 Trestného zákona.

3. Uznesením zo 4. marca 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona (v bodoch 11 až 14).

4. Uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 3 Tp/3/2020 zo 7. marca 2020 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 70 ods.1 písm. c) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podali sťažovateľ, ako aj prokurátor špeciálnej prokuratúry sťažnosti, o ktorých rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 2 Tost 9/2020 z 23. marca 2020 tak, že ich podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

5. Sťažovateľ podal 23. apríla 2020 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej prokurátor špeciálnej prokuratúry nevyhovel. Špecializovaný súd následne rozhodol uznesením č. k. 3 Tp 3/2020 zo 14. mája 2020 tak, že žiadosť sťažovateľa podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa neprijal a dohľad probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nad sťažovateľom neuložil. Najvyšší súd uznesením č. k. 3Tost 22/2020 z 28. mája 2020 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu zo 14. mája 2020 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ústavný súd následne ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 22/2020 z 28. mája 2020 uznesením č. k. IV. ÚS 332/2020 z 1. júla 2020 zamietol ako zjavne neopodstatnenú.

6. Sťažovateľ 15. júla 2020 opäť požiadal prokurátora o prepustenie z väzby z dôvodu prieskumov v súdnom konaní, ako aj pre neexistenciu skutočností preukazujúcich obavu z jeho pokračovania v trestnej činnosti. Následne bol sťažovateľ vypočutý špecializovaným súdom, ktorý uznesením č. k. 3 Tp 3/2020 zo 4. augusta 2020 jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol a jeho väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predĺžil do 4. januára 2021. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 32/2020 z 12. augusta 2020 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu špecializovaného súdu zamietnutá. Ústavná sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti uzneseniu najvyššieho súdu z 12. augusta 2020 bola uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 522/2020 z 5. novembra 2020 zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

7. Na základe návrhu prokurátora bola uznesením špecializovaného súdu č. k. 3 Tp 3/2020 z 11. decembra 2020 väzba sťažovateľa predĺžená do 1. apríla 2021. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu z 11. decembra 2020 rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 3 Tost 54/2020 z 21. decembra 2020, ktorým ju zamietol v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

8. Špeciálny prokurátor v predmetnom konaní požiadal následne už tretíkrát v poradí o predĺženie väzby sťažovateľa a sudca špecializovaného súdu ho uznesením č. k. 3Tp3/2020 z 15. marca 2021 prepustil z väzby na slobodu. Na základe sťažnosti prokurátora bolo uznesenie špecializovaného súdu z 15. marca 2021 napadnutým uznesením najvyššieho súdu zrušené, väzba sťažovateľa bola podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku predĺžená do 1. septembra 2021 a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom nebol uložený.

II. Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že uznesenie špecializovaného súdu z 15. marca 2021, ktorým bolo rozhodnuté o jeho prepustení na slobodu, neobsahovalo výrok o nevyhovení návrhu prokurátora na predĺženie lehoty jeho väzby, a preto najvyšší súd napadnutým uznesením nemohol sám rozhodnúť o predĺžení lehoty jeho väzby. Z uvedeného potom podľa neho vyplýva, že uplynutím lehoty, na ktorú bola jeho väzba naposledy v tom čase predĺžená (1. apríla 2021), sa jeho väzba stala nezákonnou. V tejto súvislosti poukázal aj na dĺžku trvania jeho väzby, ktorá k 1. aprílu 2021 dosahuje už 15 mesiacov, ďalej na skutočnosť, že jeho väzba bola už trikrát predlžovaná, ako aj na dôvody, pre ktoré súdy rozhodujú o jej predlžovaní, ktoré sú podľa neho vždy iné.

10. Sťažovateľ v rámci svojej obrany spochybnil existenciu konkrétnych skutočností, ktoré by v jeho prípade preukazovali dôvody preventívnej väzby. Z obsahu uznesení súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci podľa neho vyplýva, že dôvodom jeho väzby je len samotné podozrenie zo spáchania trestných činov, pre ktoré bolo vznesené obvinenie, čo považuje za neprijateľné.

11. V predmetnej veci podľa sťažovateľa dochádza k umelému predlžovaniu jeho trestného stíhania uskutočňovaním procesných úkonov, ktoré sa ho netýkajú a s jeho vecou nesúvisia. Ani samotné vypracovanie znaleckého posudku znalkyňou z odboru ekonómie v tejto veci či nevypracovanie ďalšieho znaleckého posudku po dobu 12 mesiacov v uvedenej veci podľa sťažovateľa nemôže automaticky znamenať dôvod na predlžovanie jeho väzby. V tejto súvislosti sťažovateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že už pri rozhodovaní o predĺžení jeho väzby do 1. apríla 2021 najvyšší súd konštatoval, že v prípade sťažovateľa ide o hraničný termín väzby.

12. Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby zrušil napadnuté uznesenia a prikázal najvyššiemu súdu bezodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal mu náhradu trov konania.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento súd zrušil uznesenie špecializovaného súdu z 15. marca 2021 vo vzťahu k sťažovateľovi v celom rozsahu a následne sám rozhodol o predĺžení lehoty väzby sťažovateľa do 1. septembra 2021 z preventívnych dôvodov a zároveň rozhodol o neuložení dohľadu probačného a mediačného úradníka nad ním. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tvrdeniach týkajúcich sa nesprávneho a nezákonného postupu najvyššieho súdu pri rozhodovaní v tejto veci, spochybnenia existencie dôvodov preventívnej väzby a tvrdenia, podľa ktorých je konanie v jeho veci umelo predlžované, resp. poznačené nečinnosťou vo vykonávaní procesných úkonov.

14. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa považuje ústavný súd za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej je základné právo na osobnú slobodu garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti

jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených ustanovení ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

15. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

16. V kontexte uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia najvyššieho súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, z ktorých najvyšší súd vychádzal pri svojom rozhodnutí, spôsobom typickým pre nadriadený súd (resp. všeobecnejšie pre súd vyššej inštancie). Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

17. Ústavný súd preskúmal obsah napadnutého uznesenia, v ktorom najvyšší súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa procesného postupu najvyššieho súdu, existencie materiálnych podmienok väzby, dôvodov preventívnej väzby a nevykonávania procesných úkonov v jeho veci v podstatnom uviedol:

a) Vo vzťahu k existencii materiálnych podmienok väzby najvyšší súd ponajprv poukázal na uznesenie špecializovaného trestného súdu z 15. marca 2021, v ktorom bola aj vo vzťahu k sťažovateľovi konštatovaná existencia dôvodnosti vedenia trestného stíhania, pre trestné činy, pre ktoré bolo proti nemu vznesené obvinenie, zdôrazniac pritom, že uvedené podozrenie dosiaľ vykonaným dokazovaním nebolo vyvrátené.

b) Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nestotožnil so záverom špecializovaného trestného súdu, podľa ktorého nevidel po 12 mesiacoch väzby sťažovateľa konkrétne skutkové zistenia či zmeny odôvodňujúce či posilňujúce existenciu preventívneho dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V odôvodnení v tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na to, že trestné stíhanie sťažovateľa a ďalších troch spoluobvinených ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]) nie je možné vnímať izolovane, bez vzájomného, logického a vecného kontextu.

Samotný prehľad o systéme a mechanizme fungovania predmetnej trestnej činnosti si podľa najvyššieho súdu vyžaduje komplexný prístup pri posudzovaní a hodnotení priebehu vyšetrovania, rozsahu a obsahu zabezpečených dôkazov vo vzťahu k všetkým obvineným v ich vzájomných súvislostiach, logickej postupnosti i nadväznosti.

c) V rámci odôvodnenia najvyšší súd zdôraznil, že predmetný prípad „Dobytkár“ patrí k najväčšej korupčnej kauze v dejinách Slovenska, podstata podozrení z trestnej činnosti – korumpovanie pri prerozdeľovaní eurofondov z Poľnohospodárskej platobnej agentúry (ďalej len „PPA“) vyplýva z dosiaľ vykonaných dôkazov, a to konkrétnych výpovedí v uvedenom rozhodnutí najvyšším súdom označených svedkov i spoluobvinených, ďalej z listinných dôkazov zabezpečených od jednotlivých svedkov či z PPA, ako aj z výpisov z účtov fyzických i právnických osôb. Najvyšší súd taktiež v odôvodnení opísal systém fungovania danej trestnej činnosti, odvolávajúc sa v konkrétnostiach plne na analýzu prokurátora v jej podrobnostiach.

d) Na základe uvedeného najvyšší súd vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby následne poukázal na to, že sťažovateľ je podozrivý zo spáchania rozsiahlej trestnej činnosti páchanej sofistikovaným spôsobom a po dlhší čas, pričom uvedená trestná činnosť mu zabezpečovala značný zdroj príjmov, čím bol daný aj preventívny dôvod jeho väzby. Navyše, je podľa neho obava z pokračovania v trestnej činnosti u sťažovateľa posilnená aj samotným charakterom a povahou trestnej činnosti.

e) Námietku nečinnosti v oblasti zabezpečovania dôkazov voči sťažovateľovi v uvedenom konaní označil najvyšší súd za nepravdivú. V tejto súvislosti poukázal na to, že vyšetrovacia činnosť je zložitá a spočíva nielen v sumarizácii dôkazov, ale aj v ich vyhľadávaní, dokumentovaní, hodnotení, preverovaní a vyhodnotení aj v ich vzájomných súvislostiach. Podľa najvyššieho súdu k doterajším skutočnostiam odôvodňujúcim preventívnu väzbu pristúpili ďalšie relevantné okolnosti vyplývajúce z obsahu a záverov znaleckého posudku z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia účtovníctva a daňovníctva, personalistiky, kontroľingu znalkyne JUDr. Edity Lukačikovej č. 61/2020 zo 7. decembra 2020, ktorý objasnil vzájomné finančné vzťahy medzi jednotlivými subjektmi, schémy finančných tokov k jednotlivým skutkom uvedeným v uzneseniach o vznesení obvinenia, ako aj samotný spôsob účtovania v týchto transakciách. Najvyšší súd poukázal na závery vyplývajúce zo znaleckého posudku, podľa ktorých preskúmané účtovníctvo nespĺňalo základné zákonné požiadavky, t. j. neposkytlo verný a pravdivý obraz o činnosti spoločnosti, a v súlade, s ktorými poukázal aj na konkrétne nezrovnalosti vyplývajúce z uvedeného účtovníctva konštatované znalcom.

f) Na základe uvedeného dospel najvyšší súd v napadnutom uznesení k záveru, že dosiaľ ustálený dôvod väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku trvá a nedošlo k jeho oslabeniu.

III.2.1. K námietke nezákonného postupu najvyššieho súdu:

18. Sťažovateľ argumentuje tým, že uznesenie špecializovaného súdu z 15. marca 2021 neobsahuje výrok o nevyhovení návrhu na predĺženie lehoty jeho väzby, čo podľa neho znamená, že najvyšší súd mal v tomto prípade postupovať podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku, t. j. mohol v predmetnom konaní rozhodovať len o zákonnosti jeho prepustenia na slobodu, avšak nie o ďalšom trvaní jeho väzby, resp. o predĺžení jeho väzby.

19. V prípade sťažovateľa špecializovaný súd rozhodol o prepustení sťažovateľa na slobodu podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku, pretože dospel k záveru o neexistencii dôvodov ďalšieho trvania jeho väzby. V takomto prípade súd, ktorý už rozhodol o predmete konania (väzbe sťažovateľa), o návrhu na predĺženie väzby nerozhoduje, a to ani zamietavým výrokom.

20. Z argumentácie sťažovateľa je podľa ústavného súdu zjavné, že tento nerozlišuje medzi rozhodnutím o zamietnutí návrhu na predĺženie lehoty väzby a rozhodnutím o prepustení obvineného z väzby, hoci v tomto prípade ide o dve odlišné rozhodnutia o väzbe spojené s odlišnými právnymi účinkami (predovšetkým vo vzťahu k dĺžke trvania väzby). V danom prípade najvyšší súd postupoval podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku tak, že zrušil rozhodnutie špecializovaného súdu z 15. marca 2021, ktorým bol sťažovateľ prepustený na slobodu, a následne aplikoval oprávnenie vyplývajúce mu z § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku tak, že sám rozhodol o pôvodnom v konaní podanom návrhu na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa.

21. K argumentácii sťažovateľa ústavný súd ďalej považuje za potrebné poznamenať, že aplikácia § 194 ods. 3 Trestného poriadku v tomto prípade neprichádzala do úvahy, pretože toto ustanovenie je možné aplikovať len pokiaľ nadriadený orgán dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je potrebné zrušiť, k takémuto záveru ale najvyšší súd ako nadriadený orgán zjavne v prípade sťažovateľa nedospel.

22. S ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru o právnej irelevantnosti uvedenej argumentácie sťažovateľa, pretože najvyšší súd svojim procesným postupom podľa § 190 ods. 3 a § 194 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Trestného poriadku plne rešpektoval, t. j. správne aplikoval dotknuté ustanovenia Trestného poriadku.

III.2.2. K námietke neexistencii dôvodov preventívnej väzby:

23. V súvislosti s uvedenou námietkou je potrebné podľa ústavného súdu pripomenúť, že v prípade vzatia do väzby musia byť splnené štyri podmienky. Po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie. Ďalej tento skutok musí vykazovať znaky niektorého trestného činu. Napokon musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 Trestného poriadku.

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentoval, že z napadnutého uznesenia vyplýva, že jediným dôvodom jeho väzby je len samotné podozrenie zo spáchania trestných činov, pre ktoré bolo proti nemu vznesené obvinenie.

25. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia s uvedenou argumentáciou sťažovateľa nemôže súhlasiť. Charakter, rozsah a sofistikovanosť trestnej činnosti, z páchania ktorej bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, objektívne podľa ústavného súdu nasvedčujú záveru, že pre sťažovateľa predstavovalo páchanie trestnej činnosti, majúcej organizovaný a komplexný charakter tzv. modus operandi, na ktorom bolo postavené aj jeho „podnikanie“, prostredníctvom ktorého malo dochádzať k zakrývaniu nelegálnej činnosti legálnymi aktivitami. Trestná činnosť, ktorá sa sťažovateľovi kladie za vinu, bola páchaná dlhodobo (roky 2014 – 2019) a predstavovala aj hlavný zdroj jeho príjmov, ktorým si zabezpečoval svoj vysoký životný štandard. S rozsahom vyšetrovanej trestnej činnosti súvisí aj postupné odkrývanie mechanizmu jej

fungovania spojené s odhaľovaním ďalších osôb na nej zúčastnených. Vyhodnotenie týchto skutočností najvyšším súdom ako objektívne spôsobilých založiť obavu, že sťažovateľ bude v páchaní trestnej činnosti pokračovať, nemožno považovať za ústavne neakceptovateľné či arbitrárne. Uvedené závery už napokon nie sú nové, ale boli konštatované aj v konaniach, v ktorých ústavný súd preskúmaval predchádzajúce rozhodnutia o väzbe sťažovateľa (IV. ÚS 332/2020 z 1. júla 2020, II. ÚS 520/2020 z 5. novembra 2020, ako aj III. ÚS 202/2021 z 9. marca 2021). K uvedeným dôvodom navyše v danom štádiu konania, v ktorom bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prijaté, pristúpili skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku predloženého v konaní. Najvyšší súd poukázal v napadnutom uznesení na konkrétne skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku týkajúce sa nejasnosti jednotlivých finančných tokov medzi subjektmi zúčastnenými na trestnej činnosti či nejasnosť „osudu“ alebo použitia vybraných hotovostných prostriedkov vysokého objemu, ktoré logicky predstavujú aj rámec pre vykonanie ďalšieho dokazovania, resp. realizáciu ďalších procesných úkonov. Pre úplnosť napokon je potrebné poznamenať, že z pohľadu nového rámca dokazovania vyplývajúceho zo záverov spomínaného znaleckého posudku možno za zjavne neopodstatnený podľa ústavného súdu považovať aj argument sťažovateľa, ktorým poukazoval na záver najvyššieho súdu, podľa ktorého predĺženie lehoty jeho väzby do 1. apríla 2020 považoval za hraničné, avšak s dôrazom na kontext v tom čase aktuálneho dôkazného stavu.

26. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že skutočnosti, ktoré sú v napadnutom uznesení prezentované najvyšším súdom ako dôvody podporujúce preventívnu väzbu, sú dostatočne výpovedné, a teda aj ústavne akceptovateľné.

III.2.3. K námietke nevykonávania procesných úkonov:

27. Podľa názoru ústavného súdu z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že s námietkou týkajúcou sa nevykonávania procesných úkonov v predmetnej veci, v dôsledku čoho dochádza podľa sťažovateľa k umelému predlžovaniu uvedeného konania, sa najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia vysporiadal dostatočne. V tejto súvislosti najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na samotnú podstatu vyšetrovania, ktorá predstavuje zložitú činnosť a zahŕňa v sebe veľké množstvo rôznorodých činností smerujúcich k zabezpečeniu dôkazov, ako aj na to, že v predmetnej veci ide o vyšetrovania organizovanej trestnej činnosti (najväčšiu korupčnú kauzu v dejinách Slovenska), pričom systém a mechanizmus fungovania tejto trestnej činnosti bol značne sofistikovaný a trval dlhšiu dobu, čo si vyžaduje komplexný prístup.

28. Závery najvyššieho súdu, poukazujúce na zjavnú obťažnosť predmetnej trestnej veci, považuje ústavný súd za relevantné a dostatočné dôvody, poskytujúce sťažovateľovi primeranú odpoveď. Ústavný súd preto námietky sťažovateľa týkajúce sa nevykonávania úkonov v jeho veci považuje za zjavne neopodstatnené.

III.2.4. Záver:

29. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov (pozri bod 21, 25a 27), ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu